

SUHTAUTUMINEN VÄÄRÄÄN KIRKKOON

Väinö Hotti

Kuvat ja teh. Väinö Hotti

Luther otti terävästi kantaa Rooman kirkkoon. Samoin tulisi tämän päivän luterilaisten seurata oppi-isänsä esimerkkiä. Jos ja kun kirkon hedelmät ovat pahat, uskovien tulisi se Lutherin esimerkin mukaisesti jättää:

*”Voisin minäkin hokea: Kirkko, kirkko, isät, isät, kuten he tekevät, ja luulevat asian olevan sillä selvän. **Mutta minulla ei ole sellaista merkillistä uskoa, josta Jumala on minua varjeleva, kun hän on minut siitä kerran vapauttanut, - ei ole siis minulla sellaista uskoa, että voisin kutsua Kristuksen kirkoksi sellaista kirkkoa, joka koristaa itseään Kristuksen kirkon nimellä ja siitä kerskaa ja kuitenkin on jumalattomien kopla ja perkeleen kirkko, kuten hedelmät valtavasti todistavat puun olevan pahan...** (Luterilainen 2/96, s.53 – Uppala).*

”Heidän on väistyttävä kauas paavista ja hänen kannattajistaan kuin vastakristuksen valtakunnasta ainakin ja ne kirottava” (Tunnustuskirjat, s.553).

- ”Se, joka täydellä todella pitää oppiaan, uskoaan ja tunnustustaan totena, oikeana ja varmana, ei voi jäädä yhteen sellaisten kanssa, jotka opettavat väärää oppia tai pitäytyvät siihen.” (Luther) (Tunnustuskirjat, s.31).

”Kun tilanne on tällainen, on kaikkien kristittyjen varottava osallistumista paavin jumalattomaan oppiin, pilkkaamisiin ja raakaan julmuuteen. Heidän pitää siis hyljätä ja kirotta paavi kannattajineen vastakristuksen valtakuntana, niin kuin Kristus on käsenyt: ‘Kavahtakaa väriä profeettoja’”(Tunnustuskirjat, s.279).

Tänään löytyy kansankirkosta runsaasti epäraamatullisia piirteitä ja huonoja hedelmiä – ja ne ovat lisääntymään päin: naispappeus, uusi raamatunkäännös, ekumenia, politiikka, homoliitot jne., mutta vain vähän uskovia, jotka niiden takia

Lutherin esimerkkiä seuraten ovat valmiit jättämään kirkon. Perusteena on valheellinen väittämä: LUTHERKAAN EI ERONNUT ROOMASTA!

Itse asiassa hylätään sekä Raamattu että Luther! Se on nolo juttu! Tokihan samanaikaisesti kerskataan sekä raamatullisuudella että luterilaisuudella. **Uskovaa tulisi kuitenkin totuuden hallita.**

Tämä on syvästi ristiriitaista – ja skitsofreenista. Samalla myös järkikulta ja omatunto joutuvat kovalle koetukselle. Tässä pitäisi ottaa esimerkkiä uskonpuhdistaja Lutherin tinkimättömästä uskollisuudesta omalletunnolle. On erikoista, että määrättyissä asioissa kevyesti hylätään uskonpuhdistajan esimerkki!

Omantunnon ihminen

Lutherilla oli johtotähtenään Jumalan sana ja sen valaisema omatunto.

*”Hän (Luther) syvimmältään ei huolehtinut muusta kuin oman sielunsa pelastumisesta, oikealla kohdalla pysymisestä Jumalan ja **omantunnon** edessä” (Kares, Luther, s.154).*

*”Luther oli taistelijanakin ennen kaikkea omantunnon ihminen. Omatunto johti hänet taistelijan tielle, ja omatunto oli hänen vartijansa siinä jokapäiväisessä sodassa, miksi hänen elämänsä muodostui. **Yrjö Alanen** sanookin kuvaavasti, että omatunto on ollut inhimillisesti katsoen Lutherin kohtalona. Katseltaessa hänen vaelluksensa viittamerkkejä havaitaan, että omatunto johti hänet tielle, missä hänestä tuli uskonpuhdistaja. **Omantunnon** velvoittamana hän naulasi teesinsä Wittenbergin linnankirkon oveen. **Omatunto** kielsi häntä peruuttamasta piirtoakaan totuudesta, mikä hänelle oli kirkastunut. **Omatunto** oli hänen tukensa Wormsin valtiopäivillä. **Omatunto** teki hänestä profeetan. Hän oli alusta loppuun asti **omantunnon** taistelija. Hyvä **omatunto** oli hänelle samaa kuin usko Kristukseen. Paha **omatunto** oli sen sijaan hänelle pelottava vihollinen. Hän on itse sanonut: ‘Ei ole muuta niin suurta surun ja murheen syytä kuin syyllinen **omatunto**, joka on vaivattuna ja hädissään. – Ei mikään tuota sellaista tuskaa ja murhetta kuin paha **omatunto**” (emt. ss.167,168).*

Luther vastasi maallisten tuomareiden häneen kohdistuviin syytöksiin **Wormsissa** (18.4.1521) – tässäkin hän vetosi omaantuntoon:

”Teidän Keisarillinen Majesteettinne pyytää minulta vastausta ilman sarvia ja hampaita. Minä tahdon siis antaa sellaisen. Minä en usko paaviin enempää kuin kirkolliskokouksiinkaan, sillä on aivan ilmeistä, että molemmat ovat usein erehtyneet ja antaneet itseään vastaan ristiriitaisia lausuntoja. Sen tähden olen kirjoittanut

*kirjani vain Jumalan sanaan ja omantuntoni vaatimuksiin perustuen. Ellei minua kumota Jumalan oman sanan todistuksilla tai muilla selvillä ja ilmeisillä syillä, niin en voi enkä tahdo peruuttaa tai oikaista ainoatakaan kirjoittamaani sanaa. **Sillä on väärin, vahingollista ja vaarallista tehdä mitään vastoin omantuntonsa vaatimusta.** Jumala minua auttakoon! Amen” (Hjalmar Holmquist, Martti Luther, s.76).*

”Hänellä oli arka omatunto ja herkkä sydän, joka usein oli vapissut Jumalan kasvojen edessä” (Kares, Luther, s.217).

”Hän ei osannut etsiä sivuteitä ja oikopolkuja, vaan omantunnonihmisenä oli aina ehdottomuuden edessä” (emt. s.273).

Psykokirkko

Vuosien myötä kirkko on pikku hiljaa siirtymässä psykologian vanaveteen. Joskus kirkon ongelma on ollut informaatiossa. Tänäpä ovat kaikki kanavat ja viestintävälineet auki. Kirkko voi rajoituksetta välittää evankeliumia eetteriin.

Ongelmaksi on muodostunut: onko kirkolla mitään esitettävää? Kyllähän asioita aina löytyy, mutta onko kirkolla **oman identiteettinsä mukaista sanomaa**, vai toistaako se ainoastaan maallisten tiedotusvälineiden tekstiä?

LASSE MARJOKORPI

”Mutta jos se (kirkko) hylkää profeetallisen kutsumuksensa ja jää vain alituseksi tilanteen vanhurskauttajaksi, se ei enää toimita tehtävänsä, vaan on langennut massojen myötäjuoksijaksi ja joukkojen uskonnolliseksi pyhittäjäksi” (Marjokorpi, Kirkon kuoleman sairaus, s.40).

Saarnatuolista kuuluu humanistin ääni

”Eihän kaikkalainen leppeä puhe, jota saarnatuoleista kuullaan, ole suinkaan evankeliumia. Useinkin sieltä kuuluu vain humanistin ääni ja humanismihan ei ole mitenkään erityisen kristillistä. Sehän on vain jaloa pakanuutta ja kristillisyyttä taas on jotakin muuta kuin ihmisten parhaat pyrkimykset. Kaikki kunnia sellaisille pyrkimyksille, joiden tarkoitus on vähentää ihmisten kärsimyksiä, mutta älköön niitä ilman muuta pidettävä kristillisinä” (Marjokorpi, Kirkon kuoleman sairaus, ss.97,98).

Onko papin julistus aina Jumalan sanaa?

”On selvää, että niin kauan kuin luetaan Raamatun tekstejä, niin luettu on Jumalan sanaa olipa lukija kuka tahansa, vaikkapa kääntymätön pappikin. Mutta heti kun

aletaan selittää luettua tekstiä, on tilanne toinen. Ei ole edes sanottua, että uudestisyntyneenkään papin puhetta voidaan pitää Jumalan sanana, saati sitten sellaisen, jolle hengelliset kokemukset ovat peräti käsittämättömiä. Ilmeisesti puhuttu sana on Jumalan sanaa sen mukaan kuin Pyhä Henki saa sen tehdä eläväksi. Sen tähden on asiatonta puhua reaali-presensistä saarnassa. On saarnoja, joissa Pyhä Henki on läsnä, ja on saarnoja, jotka ovat ihmissanoja, kuulostakoot miten nöyriltä tai lennokkailta tahansa... (Marjokorpi, emt. s.45).

Ei - kristillinen saarna

”Saarna, joka pidetään tavalliselle kirkkoyleisölle, saa olla kuinka tekstille uskollinen tahansa, mutta jos siinä ei esitetä kristinuskon joko – tahi –vaatimusta, todellisen uskon ja kääntymisen vaatimusta, niin se ei pohjimmaltaan ole kristillinen eikä uustestamentillinen” (Marjokorpi, emt. s.47).

PAUL ERNST GEORG NICOLAY
14.2.1860 – 6.10.1919

Paroni Paul von Nicolay antoi huomattavimman panoksensa Venäjän kristillisen ylioppilasliikkeen perustajana ja organisaattorina. Kielitaitoisena evankelistana ja sielunhoitajana hänestä tuli kansainvälisesti tunnettu Ylioppilaiden kristillisen maailmanliiton (World Student Christian Federation, WSCF) piirissä. Sukunsa ja koulutuksensa ansiosta hänellä oli läheiset suhteet Pietarin hoviin, mutta sukutilansa Monrepos'n omistajana hän piti Suomea kotimaanaan ja opetteli aikuisena maan molemmat kielet. (Netti).

Onko hänellä sanoma?

”Tällainen vapaa työ oli vielä siihen aikaan kirkossamme tuntematonta ja outoa. Paroni Nicolayn apulaiset olivatkin pääasiassa vapaista kristillisistä piireistä, joita hän oli allianssikokouksissa oppinut tuntemaan. Heistäkään eivät kaikki kelvanneet hänen kanssaan työhön. ‘Onko hänellä SANOMA?’ oli Nicolayn kysymys aina, kun hän valitsi puhujia. Ellei ‘sanomaa` ollut, ei hän välittänyt mukaansa, oli sitten kysymyksessä muuten millaisella tittelillä varustettu herra tahansa” (Hannu Pietilä: Aatelismies tulensyöttäjänä, s.41).